

κιμέ, στήν τότε «Εφημερίδα» τοῦ Κερομηλά, περὶ θὰ μὲ κλακεύει πάντοτε. Ἀπὸ κείνα περὶ μὲ ἐνεθάρρυναν. Εἴτανε πρὶν γράψω τὸ *Δάσος* καὶ τὸν *Ἀράπη*.

Ἐχτιμῶ βαθεῖα τὸν Λουκιανίζοντα αὐτὸν φιλόσοφο, τὸν ἀπαράμιλλον αὐτὸν στιλίστα, τὸν λυτὸν τὸ ὕψος, νευρώδη καὶ χαριτωμένον μαζύ.

Πότε τάχα ὁ μοναδικὸς συγγραφέας τοῦ *Πατούχα* καὶ τοῦ *Ὅταν ἦμιον δάσκαλος*, θὰ κορυφωποιηθῆ, ὅπως τοῦ ἀξίζει; . . .

(Ἀργότερα κ' ἄλλω).

M. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

DIES IRÆ (*)

Στὸ πλούσιο χαροκόπι τοῦ Καμηοῦ
ξεφαντωτῆς καὶ οὐ θενά καθίσαις.
Τῆ στράτια δὲ θὰ πάρεις τοῦ χαμοῦ,
σὰ λυχταρᾶς στὰ ἠλιόφωτα νὰ ζήσεις.
Καὶ ἱάλικο, τὸ ἀνόθευτο κρασί
θ' ἀδειάσεις ἀπ' τοῦ πόνου τὸ ποτήρι,
καὶ θὰ μεθήσεις ἄθελα καὶ σὺ,
ξεφαντωτῆς στὸ αἰώνιο πανηγύρι.
Μὲ δίψι θὰ τὸ πιεῖς, σταλιά-σταλιά,
σὰ λούλουδου στερινῆς, δροσοσταλίδες,
καὶ θ' ἀσωτέψεις ὅλα τὰ παλιά
τὰ ὀνειράτά σου κ' ὅλες τὶς ἐλπίδες.
Καὶ σὰ θὰ πνίξεις κάθε σου χαρὰ
ποῦ σ' εἶχε ἄλλοτινὰ γλυκοκοιμίσει,
συντρόφισά σου πᾶν ἰὴ σφοδρά,
στὸ δρόμο τῆς ζωῆς; νὰ σ' ὀδηγήσει...
Σὰ σὲ τρομάζει ἡ νύχτα τοῦ χαμοῦ
καὶ λυχταρᾶς; στὰ ἠλιόφωτα νὰ ζήσεις,
στὸ πλούσιο χαροκόπι τοῦ Καμηοῦ,
ξεφαντωτῆς καὶ οὐ θενά καθίσαις!

ΛΕΩΝ ΚΟΥΚΟΥΛΑΣ

(*) Ἀπὸ τὸ δεύτερο βιβλίον «Τῆς Ζωῆς καὶ τοῦ Θανάτου».

BRADY

Φυσσὰ ὁ γαρμτῆς. Ἡ δύση φλογισμένη
Τὸν κόρφο βάφει κόκκινο. Βραχνοὶ
Στριφογυρνοῦν οἱ γλάροι ξιφιασμένοι
Στὴ λάμψη τῆς ἡμέρας τῆ στερνῆ.
Ἡ θάλασσα μουγγίζει θυμωμένη.
Μὲ μπόρα θ' ἄσθη ἡ νύχτα σκοτεινῆ
Κ' εἶν' οἱ ψαράδες ὄζω σκορπισμένοι.
Οὐτ' ἕνας τοὺς ἀκόμα νὰ φανῆ!
Στὴν ἄκρη τοῦ μῶλου καθισμένη
—φτωχὴ μικρὴ— μὲ φόβου περιμένη
χλωμῆ, μ' ἕνα μωρὸ στὴν ἀγκαλιά.
—Τ' ἄσπρα παννάκια βόρθησε, Παρθένα,
Μ' ἰνόφτερα πουλιά κυνηγημένα,
Ν' ἀρθοῦνε πάλι πίσω στὴ φωλιά!

Μάρτης 1915

ΝΙΚΟΣ ΔΑΜΙΑΝΟΣ

ΤΑ ΠΡΑΜΑΤΑ ΑΛΛΑΞΑΝΕ

Ἰσαμ' ἕνα σημεῖο, τῶνισσε αὐτὸ κ' ὁ κ. Γούναρης. Ἐνωσε δηλ. πῶς τὰ πιχιά λόγια, οἱ βρυσιές, οἱ συκοφαντίες καὶ ἴαλλα μισκα-ραλίκια τοῦ ἀειμνήστου πολιτικοῦ παρσιθόντος, δὲν περνάνε πιά καὶ γι' αὐτὸ στὸν προ-εκλογικὸ λόγο ποῦβγαλε ἀπὸ τὸ μπαλκόνι τῆς Χαρουγῆς δὲν τὰ μεταχειρίστηκε. Οὔτε βρυσιές, οὔτε συκοφαντίες, οὔτε θὰ κάνω καὶ θὰ δεῖξω. Λένε πῶς; αὐτὰ εἶναι καὶ στὸ χαρα-χτήρα τοῦ κ. Γούναρη. Ἦτοσο τὸ καλύτερο. Μὰ κ' ὁ κ. Στράτος λ. χ., ποῦ δὲν εἶναι στὸ χαραχτήρα του αὐτά, ἂν τύποφάσις νὰ ὑποκαταστήσει τὸν κ. Γούναρη καὶ νὰ μιλήσει ἀπὸ τὸ μπαλκόνι τῆς Χαρουγῆς, πάλι θὰ νωγακίζονται νὰ μὴν τὰ μεταχειριστῆ τὰ πολύτιμα αὐτὰ ἠθικά του χαρίσματα, γιὰτὶ κακὸ θὰν τοῦ φέρνουνε κ' ὄχι καλὸ.

Ἀπὸ τότε ποῦ βγήκε αὐτὸς ὁ ἀπαίσιος Βενιζέλος στὴ μέση καὶ πῆρε πάνω του τὸ Ἰ-ράκλειο ἔργο νὰ μᾶς μορφώσει πολιτικῶς, νὰ μᾶς *διαπαιδαγωγήσει*, ποῦ λένε, ἀρχινή-σαμε νὰ σκεφτοῦμαστε ἀλλιώτικα καὶ νὰ ξεχω-ρίζομε ἐπιτέλους τὶς σατυρολόφους ἀπὸ τὰ ἔργα. Ἄλλοτε *προροδοτῆ!* ἔσωνε ν' ἀποκα-λέσεις τὸν πολιτικὸ σου ἀντίπαλο γιὰ νὰ τὸν κατιβουραθρώσεις. Σήμερα στὸ *προροδοτῆ!* θὰ σοῦ ἀπαντήσουνε *προρρ!* ἀπὸ κίτου κ' εἶσι ἡ ρουκέτα σου θὰ πᾶει χαμένη.

Αὐτά, σὰν ἔξυπνος ἄνθρωπος, ὁ κ. Γούναρης τὰ εἶδε καὶ τὰ ξέρε. Καὶ γι' αὐτὸ ὁ λό-γος του εἶχε κάποια σεμνότητα. Καὶ θάβγαίνε ἀ-κόμα πὺ σεμνὸς ὁ λόγος του καὶ θάβγαίνε ἀ-κόμα πὺ κερδισμένος ἀπὸ τὸ ρητορικὸ ἀγῶνα, ἂν ἔδειχνε καὶ κάποια παληκιοῦ καὶ ἂ δὲ ζη-τοῦσε ν' ἀκουμπήσει στὸ Στέμμα γιὰ νὰ δι-καιολογήσει τὴν πολιτικὴν του.

Αὐτὴ τὴν ιδέα εἶχε ὁ Βενιζέλος γιὰ τὸ ἔξω-τερικὸ ζήτημα: αὐτὴ τὴν ιδέα ἔχω ἐγώ. Δι-λέχτε καὶ ψηφίστε ὅποιον βρῆτε σπουδαιότερον. Ἐτσι θὰ βεργε πῶς καὶ τὸν ἐαυτὸ του σέβει-ται καὶ τὸ Λαό. Μὲ τὸ νάκουμπάει πάντως στὸ Στέμμα καὶ νὰν τὸ παίρνει κομμιατάρχη του, δείχνει πῶς δὲν τῶνισσε ἀκόμα πῶς τὰ πράματ' ἀλλάξινε καὶ πῶς ὁ Λαὸς ξέρεει πο-λυκικὰ πῶς τὸ Στέμμα μένει ὄζω ἀπὸ τὴν αὐ-ριανὴ ἐκλογή, ὅσο κ' ἂν ἀγωνίστηκε ὁ κ. Γούναρης νὰν τοῦ βάλει κάλλη. Γιατὶ δυσ-τυχῶς τίποτ' ἄλλο ἀπ' αὐτὸ δὲ ζήτησε μὲ τὸν προχτερινὸ του λόγο.

Α. Μ. ΜΟΙΡΑΣ